

یادداشت

معمای حقوقی تنگه هرمز

امیراحمدشیشه‌گر

تنگه هرمز به‌عنوان یکی از حیاتی‌ترین گلوگاه‌های ژئواستراتژیک و ژئواکونومیک جهان، شریان اصلی انتقال انرژی بین‌المللی است؛ به‌طوری که روزانه بین ۱۷ تا ۲۱ میلیون بشکه نفت خام (معادل تقریبی ۲۰ تا ۲۵ درصد از کل تجارت دریایی نفت جهان) و حجم عظیمی از گاز طبیعی مایع (LNG) از این باریکه عبور می‌کند. از منظر حقوق بین‌الملل دریاها، این آبراه طبیعی به دلیل عرض باریک خود که در باریک‌ترین نقطه بین جزیره لارک ایران و شمال جزیره قوین عمان تنها به ۲۰۰۷۵ مایل دریایی (حدود ۳۹ کیلومتر) می‌رسد، به‌طور کامل در محدوده دریای سرزمینی دو کشور ساحلی قرار گرفته است. از این‌رو تلاقی حاکمیت ملی ایران و عمان با حقوق کشتیرانی بین‌المللی، زمینه‌ساز تفاسیر و تقابل‌های حقوقی عمیقی شده است، به‌ویژه در شرایط بحرانی سال ۲۰۲۶ که این آبراه را به یک کانون فعال «جنگ حقوقی» (Lawfare) میان قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای تبدیل کرده است.

۱.بستر ژئواستراتژیک و مشخصات جغرافیایی-حقوقی آبراه

محیط جغرافیایی تنگه هرمز تحمیل‌کننده محدودیت‌های شدیدی بر ناوبری بین‌المللی است. به دلیل هم‌پوشانی آب‌های سرزمینی ۱۲ مایل دریایی دو کشور ساحلی، هیچ کریدور دریای آزادی (High Seas) در داخل تنگه وجود ندارد و همه شناورهای عبوری ناگزیرند از دریای سرزمینی ایران، عمان یا هر دو عبور کنند. برای مدیریت ترافیک سنگین و کاهش ریسک تصادم شناورها، یک طرح تفکیک ترافیک دریایی (TSS) تحت نظارت سازمان بین‌المللی دریانوردی (IMO) مستقر شده است. این مسیر عبوری که شامل باندهای مجزای ورود و خروج دو مایلی است، به دلیل عمق مناسب‌تر آب برای عبور سوپر تانکرها، عمدتا در بخش جنوبی تنگه و در محدوده دریای سرزمینی پادشاهی عمان قرار دارد.

۲.خلاهای معاهداتی و وضعیت عضویت‌داشتن ایران در اسناد بین‌المللی

موضع حقوقی جمهوری اسلامی ایران در قبال نظام‌های معاهداتی حقوق دریاها، رویکردی کنش‌شی و مبتنی بر حفظ حداکثری حاکمیت سرزمینی است. در این راستا، بررسی وضعیت عضویت ایران در دو معاهده بنیادین، یعنی کنوانسیون‌های چهارگانه ۱۹۵۸ ژنو و کنوانسیون ۱۹۸۲ ملل متحد درباره حقوق دریاها (UNCLOS)، ابداً این رویکرد را روشن کرد.

وضعیت عضویت در کنوانسیون ۱۹۵۸ ژنو

ایران در زمان برگزاری کنفرانس اول حقوق دریاها، کنوانسیون مربوط به دریای سرزمینی و منطقه مجاور را در ۲۸ می ۱۹۵۸ امضا کرد. با این حال، ایران هرگز سند تصویب نهایی خود را نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع نکرد و در نتیجه، به‌عنوان یک عضو رسمی این کنوانسیون شناخته نمی‌شود. این خلا معاهداتی که به آن معنایست از مقررات قراردادی ۱۹۵۸ به خود اختصاص داده برای الزام‌آور نیستند، مگر در بخش‌هایی که به‌عنوان قواعد عرفی بین‌المللی تثبیت شده باشند.

وضعیت عضویت در کنوانسیون ۱۹۸۲ حقوق دریاها (UNCLOS)

ایران در ۱۰ دسامبر ۱۹۸۲ کنوانسیون حقوق دریاها را امضا کرد، اما فرایند تصویب داخلی آن در مجلس شورای اسلامی هرگز طی نشد. براساس حقوق معاهدات (ماده ۱۸ کنوانسیون ۱۹۶۹ وین)، یک دولت امضاکندته تا زمان تصویب نهایی، متعهد است از اقداماتی که هدف و منظور معاهده را ساقط می‌کند، خودداری کند، اما ملزم به تبعیت از تعهدات قراردادی جدید آن نیست. ایران در زمان امضای کنوانسیون ۱۹۸۲ یک اعلامیه تفسیری صادر کرد که براساس آن، رژیم حقوقی جدید «عبور ترانزیتی» (Transit Passage) مندرج در بخش سوم کنوانسیون را یک حق معاهداتی محض (نه عرفی) دانست که تنها کشورهای عضو کنوانسیون مجاز به بهره‌مندی از آن هستند. از این منظر، ایران معتقد است برای کشورهای غیرعضو کنوانسیون ۱۹۸۲ (مانند ایالات متحده آمریکا)، همچنان رژیم عرفی پیشین یعنی «عبور بی ضرر» (Innocent Passage) حاکم است.

قانون مناطق دریایی ایران (مصوب ۱۳۷۲)

ایران در سال ۱۳۷۲ (۱۹۹۳ میلادی) قانون داخلی جامع مناطق دریایی خود را تصویب کرد تا به‌طور یک جانبه صلاحت‌های خود را در خلیج فارس و دریای عمان تعریف کند. این قانون با وجود همخوانی با عرض ۱۲ مایل دریای سرزمینی، درباره رژیم عبور از تنگه هرمز، عبور کشتی‌های جنگی، زیردریایی‌ها و شناورهای با سوخت هسته‌ای را منوط به کسب مجوز قبلی از مقامات ایرانی می‌داند. این ماده به صراحت با مفاد عبور ترانزیتی کنوانسیون ۱۹۸۲ تعارض دارد؛ زیرا در رژیم ترانزیت، دولت ساحلی حق تعلیق، ممانعت یا مشروط‌کردن عبور را ندارد.

۳. **دکترین معترض مستمر و تقابل رژیم‌های عبور ترانزیتی و بی‌ضرر**
یکی از نقاط عطف اختلافات حقوقی در تنگه هرمز، تقابل نظری میان رژیم‌های «عبور بی‌ضرر» و «عبور ترانزیتی» است که بر سرشت حاکمیت دولت ساحلی اثرگذار است.

اعمال دکترین معترض مستمر (Persistent Objector) از طرف ایران

ایالات متحده آمریکا و هم‌پیمانان غربی مدعی هستند که رژیم عبور ترانزیتی در طول دهه‌های گذشته به یک قاعده حقوق بین‌الملل عرفی تبدیل شده و حتی کشورهای غیرعضو مانند ایران نیز ملزم به رعایت آن هستند. در پاسخ به این ادعا، ایران با تکیه بر دکترین «معترض مستمر» در حقوق بین‌الملل عمومی، انتساب این عرف را به خود رد می‌کند. طبق این قاعده، اگر کشوری در زمان شکل‌گیری یک عرف بین‌المللی، به‌طور مداوم، صریح و علنی با آن مخالفت کرده باشد، آن عرف در حق او الزام‌آور نخواهد بود. مستندات ایران برای احراز این جایگاه شامل اعتراض فعال در مذاکرات کنفرانس سوم حقوق دریاها (مانند پیشنهاد رژیم خاص برای دریاهای نیمه‌بسته در سال ۱۹۷۴)، درج اعلامیه تفسیری صریح در زمان امضا در سال ۱۹۸۲، تصویب قانون مناطق دریایی ۱۹۹۳ و هشدارهای مداوم رایجی به ناوهای خارجی به منظور ملوایی براساس رژیم عبور بی‌ضرر است. از این‌رو از منظر حقوق بین‌الملل، ادعای ایران مبنی بر اعمال رژیم عبور بی‌ضرر (تعلیق‌ناپذیر طبق عرف) در بخش شمالی تنگه هرمز، وجهات نظری قدرتمندی دارد.

۴. حدود صلاحیت سرزمینی و حقوق پادشاهی عمان در تنگه هرمز

پادشاهی عمان به‌عنوان شریک جغرافیایی تنگه هرمز، برخلاف ایران، کنوانسیون ۱۹۸۲ حقوق دریاها را در ۱۷ اگوست ۱۹۸۹ تصویب کرده و رسماً به عضویت آن درآمده است. با این حال، عمان نیز همواره دغدغه‌هایی جدی درباره حاکمیت ملی خود بر پهنه آبی مسندم داشته است.

حقوق عمان بر آب‌های سرزمینی و بیانیه‌های تفسیری

عمان طبق فرمان سلطنتی شماره ۸۱/۱۵ در سال ۱۹۸۱، محدوده دریای سرزمینی خود را ۱۲ مایل دریایی اعلام کرد. عمان با تصویب UNCLOS در سال ۱۹۸۹، با پذیرش کلی رژیم عبور ترانزیتی موافقت کرد، اما بیانیه‌های تفسیری را تودیع کرد که برخی از مفاد آن با آزادی مطلق ترانزیت تعارض دارد. عمان دراین اعلامیه‌ها تأکید کرده است که عبور ناوهای جنگی خارجی و کشتی‌های مجهز به رانش هسته‌ای یا حامل مواد خطرناک از دریای سرزمینی این کشور منوط به اخذ «مجوز قبلی» است. ایالات متحده آمریکا این اعلامیه‌ها را به‌عنوان قیود غیرمجاز بر رژیم عبور ترانزیتی رد کرده و از پذیرش آن خودداری می‌کند. از جنبه اقتصادی و جغرافیایی، منطقه مسندم عمان به‌عنوان یک برون‌بوم (Exclave) جغرافیایی، کانون تجارت غیررسمی و قاچاق سنتنی کالا میان بندر خاساب عمان و سواحل جنوبی ایران است که مقامات عمانی به دلیل انزوای جغرافیایی مسندم، عموماً این تجارت را نادیده می‌گیرند.

یادداشت کامل را در سایت شرق بخوانید

تاریخچه تلاش رهبران عراق برای ایجاد توازن در سیاست خارجی

راه دشوار بقا در بغداد

العبادي رابطه فوق العاده نزديكي با دولت بارک اوباما برقرار کرد و در دوران دونالد ترامپ هم با کاخ سفید از در دوستي درآمد. او ائتلاف بين‌المللی به رهبری آمریکا را دوباره به عراق بازگرداند و از پشتیبانی هوایی، اطلاعاتی و آموزشی آنها استفاده کرد. العبادي موفق‌ترین نخست‌وزیر عراق در برقراری توازن بود.

۵. عادل عبدالمهدی (۲۰۱۸–۲۰۲۰): قربانی کارزار فشار حداکثری آمریکا

عادل عبدالمهدی، سیاست‌مدار باسابقه، اقتصاددان و مانوئیست سابق، به‌عنوان گزینه توافقی میان دو ائتلاف بزرگ شیعه به قدرت رسید. او تکنوکراتی با تجربه اما بدون پایگاه حزبی قوی بود که در بدترین زمان ممکن (دوران ریاست‌جمهوری ترامپ و سیاست فشار حداکثری علیه ایران) قدرت را به دست گرفت. عبدالمهدی به‌طور سنتی روابط بسیار نزدیکی با تهران داشت. در دوران او، نفوذ اقتصادی و سیاسی ایران در عراق به اوج خود رسید و کانال‌های واردن تحریم‌های آمریکا از طریق عراق فعال‌تر شد و بارها به تهران سفر کرد. برخلاف ایران، رابطه عادل عبدالمهدی با واشینگتن به‌شدت تنش‌آلود بود. کاخ سفید او را به چشم متحد تهران می‌دید. ترو و شهادت سردار قاسم سلیمانی و ابومهدی المهندس در فرودگاه بغداد توسط آمریکا در ژانویه ۲۰۲۰، دولت او را در موقعیت غیرقابل دفاعی قرار داد و اعتراضات خونین اکتبر ۲۰۱۹ (انتفاضه تشرین) و فشار افکار عمومی در نهایت او را مجبور به استعفا کرد.

۶. مصطفی الکاظمی (۲۰۲۰–۲۰۲۲): روزنامه‌نگار میانه‌رو

مصطفی الکاظمی، روزنامه‌نگار سابق و رئیس دستگاه اطلاعاتی عراق، به‌عنوان چهره‌ای مستقل و غیر حزبی روی کار آمد. او مأموریت داشت بحران اعتراضات خیابانی را آرام کرده و انتخابات زودهنگام برگزار کند. الکاظمی شیک پوش، لیبرال و به‌شدت متمایل به ادغام عراق در جهان عرب و غرب بود. با وجود اینکه او ظاهر را رعایت می‌کرد، روابط الکاظمی با ایران سرد و توأم با سوءظن متقابل بود. الکاظمی محبوب قلب مقامات آمریکایی در واشینگتن بود. او چندین بار به کاخ سفید سفر کرد و با جو بایدن توافق‌نامه استراتژیک جدیدی امضا کرد که براساس آن، مأموریت نیروهای رزمی آمریکا در عراق پایان یافت و به مأموریت مشتراری و آموزشی تبدیل شد. الکاظمی آشکارا کفه ترازو را به سمت غرب و جهان عرب (مصر و اردن در قالب پروژه شام جدید) سنگین کرد. او تلاش کرد استقلال بغداد از تهران را نشان دهد، اما به دلیل نداشتن بلوک پارلمانی و ارتش وفادار شخصی، همواره تحت فشار شدید قرار داشت.

۷. محمد شیاع السوداني (۲۰۲۲–۲۰۲۶): تکنوکراتی ناموفق

محمد شیاع السوداني، سیاست‌مداری برخاسته از بوروکراسی داخلی عراق بود و توسط چارچوب هماهنگی شیعی به قدرت رسید. السوداني تکنوکرات و متمرکز بر خدمات عمومی، زیرساخت‌ها و مبارزه با فساد بود که البته نتوانست موفقیت چندانی به دست آورد. تجربه بیش از دو دهه حکمرانی در عراق پس از ۲۰۰۳ نشان می‌دهد که موفقیت و طول عمر سیاسی هر نخست‌وزیری در بغداد، رابطه مستقیمی با فرمول توازن او میان ایران و آمریکا دارد. او روابط خود را با تهران گرم نگه داشت و با ایالات متحده نیز ارتباطی نزدیک داشت و تلاش کرد کفه ترازو را متعادل نگه دارد.

۸. علی الزیدی (۲۰۲۶) ترامپ خاورمیانه با بانکداری هوشمند

علی الزیدی جوان، ناشناخته و چهره‌ای اقتصادی شناخته می‌شود. برخی از او به‌عنوان ترامپ خاورمیانه یاد کرده‌اند که علیه نظم پیشین ایستاده و در صدد است تا سیاست در عراق را بازتنظیم کند. این رخدادها به اعتقاد بسیاری از کارشناسان با توجه به شرایط عراق ساده نخواهد بود. الزیدی خود را وابسته به گروه‌های سیاسی یا همسایگان نمی‌داند و در عوض ارادت خود را به دونالد ترامپ نشان داده است. با همه اینها در معاللات روی زمین، مشخص نیست الزیدی تا چه اندازه بتواند عراق را به سمت نزدیکی به غرب ببرد. به نظر می‌رسد الگوی احمد الشرع در سوریه و استقبال او از در ایالات متحده به مذاق الزیدی هم خوش آمده باشد.

تقابل دموکرات‌ها و جمهوری‌خواهان سنا بر سر جنگ با ایران

بن‌بست در بررسی بودجه پنتاگون

سناتوهای دموکرات با جلوگیری از پیشبرد لایحه پیشنهادی بودجه یک تریلیون دلاری وزارت جنگ آمریکا برای سال آینده میلادی، اعتراض خود را به ادامه جنگ دولت دونالد ترامپ علیه ایران نشان دادند. این لایحه که «قانون مجوز دفاع ملی آمریکا» (NDAA) نام دارد، در ابتدا با حمایت هر دو حزب جمهوری‌خواه و دموکرات تهیه شده بود و افزایش درخو توجیه بودجه پنتاگون و ازجمله افزایش حقوق نیروهای نظامی را شامل می‌شد. این لایحه با وجود کسب ۵۰ رأی موافق در برابر ۴۶ رأی مخالف که عمدتا مطابق با صحنه‌ی‌های موجود حزبی در سنا انجام شد، در نهایت نتوانست حد نصاب ۶۰ رأی برای آغاز بررسی و بحث درباره این لایحه به دست بیاورد. به این ترتیب سرنوشته یکی از مهم‌ترین طرح‌های دفاعی آمریکا که چارچوب سیاست‌های پنتاگون و بودجه برنامه‌های نظامی این کشور را مشخص می‌کند، در هاله‌ای از ابهام قرار گرفت.
کنگره آمریکا در چند دهه گذشته هر سال این لایحه دفاعی را تصویب کرده است. این قانون چارچوب سیاسی و جهت‌گیری وزارت دفاع را مشخص می‌کند و منابع مالی لازم را برای برنامه‌های این وزارتخانه، از خرید و توسعه سامانه‌های نظامی گرفته تا تأمین تجهیزات و اجرای مأموریت‌ها، اختصاص می‌دهد. امسال شصت‌وششمین دوره لایحه مجوز دفاع ملی آمریکا با دو مانع جدی مواجه شده است: از یک سو، شماری از قانون‌گذاران از اقدام نظامی رئیس‌جمهور دونالد ترامپ علیه ایران انتقاد دارند و از سوی دیگر، با درخواست کاخ سفید برای افزایش چشمگیر بودجه پنتاگون به ۱٫۵ تریلیون دلار مخالفت می‌کنند؛ حال آنکه بودجه امسال حدود ۹۰۰ میلیارد دلار بود.
چاک شومر، رهبر دموکرات‌های سنا، با اعلام مخالفت خود، همراه با شماری دیگر از دموکرات‌های ارشد تأکید کرد که از این لایحه حمایت نخواهد کرد. به گفته آنان، با گذشت پنج ماه از آغاز جنگ و در حالی که هنوز هیچ چشم‌انداز روشنی برای پایان این دیده نمی‌شود، حمایت از این طرح ممکن نیست. شومر، سناتور دموکرات از ایالت نیویورک، پیش از آغاز رأی‌گیری تأکید کرد: «قانون مجوز دفاع ملی نباید به جواز برای بی‌روایی‌هایی تبدیل شود که اکنون در ارتباط با ایران شاهد آن هستیم». این رأی‌گیری در سنا یک روز پس از آن برگزار شد که کاخ سفید رسماً کنگره را در جریان رأی‌سرگیری حملات هوایی علیه ایران قرار داد، اقدامی که عملاً آتش‌بس شکننده میان طرف‌های درگیر در جنگی که

گزارش

اتحاد سنا توها برای تصویب لایحه تحریم روسیه

گروهی از سناتوهای آمریکایی بسته تحریمی جدیدی با عنوان «قانون تحریم روسیه ۲۰۲۶» را ارائه کردند که هدف از آن اعمال فشار بیشتر بر مسکو در راه تأمین بودجه برای جنگ اوکراین است. یکی از نویسندگان اصلی این لایحه سناتور لیندزی گراهام که اخیراً در ۷۱ سالگی درگذشت. مرگ ناگهانی این سناتور که از حامیان پروپاقرص اوکراین بود، باعث حمایت بیشتر اعضای سنای آمریکا از این لایحه شده است. در همین زمینه چاک شومر، رهبر اقلیت دموکرات در سنا، تأکید کرد که این لایحه باید هرچه زودتر «به یاد و افتخار گراهام» تصویب شود.

لیندزی گراهام یک روز پیش از مرگش و پس از بازگشت از سفری به کی‌یف، گفته بود سناتوها پس از ماهه رازینی درساره جزئیات این لایحه به اجماع رسیده‌اند. او حتی ساعاتی پیش از مرگش در تماس تلفنی با دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا، در این‌باره حرف زده بود.

براساس نسخه جدید و مورد توافق این لایحه، نسخ خریدار بزرگ نفت و گاز طبیعی روسیه مشمول صد درصد تعرفه از سوی آمریکا خواهند شد. چین و هند در صدر این فهرست قرار دارند. پیش‌تر قرار بود تمام خریداران انرژی از روسیه مشمول ۵۰۰ درصد تعرفه شوند؛ نکته‌ای که به انتقادهایی دامن زده بود. حامیان این لایحه می‌گویند بسته مذکور در صورت تصویب از راه ضربه‌زدن به درآمدهای نفت و گاز روسیه به «بنیان‌های مالی تهاجم به اوکراین» آسیب خواهد زد.

این لایحه تحریمی در صورت تصویب در آمریکا به فهرست بلندبالای تحریم‌هایی اضافه خواهد شد که از زمان آغاز تهاجم روسیه به اوکراین علیه روسیه، توسط آمریکا و اروپا تصویب و اجرایی شده است.

مسکو تهدید کرده که جنگ بیش از چهارساله خود با اوکراین را تشدید خواهد کرد؛ زیرا کی‌یف در هفته‌های اخیر باالشگاه‌های نفت و نفتکش‌های روسیه را هدف قرار داده و باعث کمبود شدید سوخت در داخل روسیه شده است.

ولودیمیر زلنسکی، رئیس‌جمهور اوکراین، حملات به زیرساخت‌های انرژی روسیه را بخشی از یک کارزار برای وادارکردن مسکو به پایان جنگ توصیف کرده است. ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهور روسیه، همچنان بر تصرف دونباس شرقی اصرار دارد.

سرن اوکراین و ۹ کشور اروپایی، ازجمله سه قدرت اصلی این قاره، در پی نشست خود در پاریس، پایتخت فرانسه، از قصدشان برای ایجاد این برنامه مشترک با بهره‌گیری از «تجربه کی‌یف در نبرد تمام‌عیار با روسیه» خبر دادند.

متحدان اروپایی اوکراین همچنین وعده حمایت بیشتر از این کشور در نبردش با مسکو در قالب دفاع موشکی را دادند. در همین حال، «گیتاناس نوسدا»، رئیس‌جمهور لیتوانی، گفت کنشورش اطلاعاتی دارد مبنی بر اینکه روسیه در حال برنامه‌ریزی حمله به زیرساخت‌ها است و امنیت اطراف سایت‌های انرژی و حمل‌ونقل به‌عنوان یک اقدام احتیاطی تشدید خواهد شد. «ما چنین سیگنال‌هایی را داریم که از سرویس‌های اطلاعاتی خود دریافت می‌کنیم. آنها مکان یا زمان را به وضوح مشخص نمی‌کنند؛ زیرا طرف مقابل در پایان برنامه‌ریزی خود نیست و ما فقط از برنامه‌ریزی با هدف آن اطلاع داریم.»

آگهی دعوت به مجمع عمومی عادی به طور فوق العاده
شرکت تجارت الکترونیک آنتون
شماره ثبت ۴۱۸۷۲۹ و شناسه ملی ۱۰۳۲۰۷۴۶۲۲
بدینوسیله از کلیه شرکا شرکت تجارت الکترونیک آنتون دعوت به عمل می‌آید تا در جلسه مجمع عمومی عادی به طور فوق العاده که در تاریخ ۰۴ / ۰۵ / ۱۴۰۵ ساعت ۱۰ صبح در محل شرکت تشکیل می گردد حضور به هم رسانند
دستور جلسه: تعیین اعضای هیات مدیره و سمت و امضاداران
هیات مدیره

برگ سبز سواری تارا اتوماتیک TU5PA
مدل ۱۴۰۲ به رنگ خاکستری به شماره شاسی NAAY21H5EPDA02426 و شماره موتور 187B0066057
شماره پلاک ۵۰-۷۶۱ و ۲۵ به نام بهرام جواهری یگتا
مفقود گردیده و فاقد اعتبار می باشد.

برگ سبز و سند کمپانی خودروی وانت-دو کابین سیستم مزدا تیپ CARA 2000I مدل ۱۴۰۱ به رنگ سفید به شماره پلاک ۴۷ ق ۸۹۴ ایران ۹۴ شماره موتور E2NAB1392 شماره شاسی NAGP2PC32NA289534 به نام خانم نازنین زهرا سالار محمد مرادی
مفقود گردیده اند
واز درجه اعتبار ساقط می باشند.

برگ سبز خودروی سواری سیستم پراید تیپ جی تی ایکس آی مدل ۱۳۸۹ به رنگ سفید به شماره پلاک ۳۶ ق ۷۹۸ ایران ۹۴ شماره موتور ۳۷۴۵۸۸۵ شماره شاسی S1412289588289 به نام خانم فرزانه حاتمی
مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.

www.sharghdaily.ir